

en gammel Mand eller Kvinde paa Grund af Sygdom eller daarlige økonomiske Forhold skal kunne faa Aldersrente ved 60 Aars Alderen, har man ikke længere Tiltro til Kommunalbestyrelsens Flertal, man kan ikke lade det afgøre Spørgsmaalet, men forlanger $\frac{3}{4}$ Majoritet, og ikke blot det, men man skal oven i Købet søge Ministerens Sanktion. Jeg kan ikke komme bort fra, at dette Krav om $\frac{3}{4}$ Majoritet er en Forfuskning af den kommunale Valgret og i højeste Grad vil vanskeliggøre Administrationen af hele dette Forhold. Der er jo ingen Grund til at tro, at Kommunerne i dette Forhold skal handle uforsvarligt. Skulde en enkelt Kommune gøre det i et enkelt Tilfælde, drejer det sig dog ikke om nogen stor Udgift hverken for den eller for Staten. Jeg hilser derfor med Glæde, at den højtærede Minister har slettet Ordene „og naar mindst $\frac{3}{4}$ af Kommunalbestyrelsen, henholdsvis Udvalget — det gælder for København — stemmer derfor“ samt Bestemmelsen om Indenrigsministeriets Samtykke. Det vil sige, at den højtærede Minister er kommet ned paa Jorden og siger til Kommunerne, at naar et Flertal indenfor Kommunalbestyrelsen finder, at en gammel Mand eller Kvinde trænger til at faa Aldersrente allerede ved 60 Aars Alderen, skal man have Lov til selv at bestemme det. Man fjerner derved for det første en Plet paa det kommunale Selvstyre, og man gør det for det andet nemmere og lettere for dem, der virkelig er de daarligst stillede i vort Land og har naaet 60 Aars Alderen, at faa denne Aldersrente. Jeg mener, at det er absolut nødvendigt, at man har en saadan Bestemmelse om, at de gamle kan faa Aldersrente ved 60 Aars Alderen. Jeg ønsker ikke, at man skal gaa bort fra de 65 Aar som Grænse. Det Befolkningslag, der nu kommer ind under Aldersrenteloven, bestaar nemlig ikke af en kompakt Masse som tidligere, ensartet stillet i økonomisk Henseende. Loven tillader nu, at Folk med en ikke helt ringe Formue og ikke helt ringe Indtægt kan komme ind under dens Bestemmelser. Det Befolkningslag, der kommer ind under Loven, er derfor nu af en noget anden Beskaffenhed end det, der kom ind under den gamle Lov; men det kan ikke nægtes, at en meget stor Del af de gamle allerede ved 60 Aars Alderen lever under saadanne

særlige Forhold, at det er i høj Grad paa-krævet, at de kan faa Aldersrente allerede paa dette Tidspunkt. Til Begrundelse for mit Ønske vil jeg gerne nævne, at i det sidste Aar, hvor Alderdomsunderstøttelsesloven var gældende, i 1922—23, hvor der altsaa kun var Tale om ubemidlede Personer, var den allerstørste Del af dem, der søgte Alderdomsunderstøttelse, i Alderen 60, 61 og 62 Aar; kom man op til en Alder af 63, 64 og 65, var Tallene betydeligt lavere. Med den højtærede Formands Tilladelse kunde jeg have Lyst til af „Statistiske Efterretninger“ at vise, hvorledes det forholder sig. I 1922—23 var de nytilkomne mellem 60 og 61 Aar i et Antal af 1 827, mellem 61 og 62 Aar søgte 1 442 og mellem 62 og 63 Aar 1 061; men saa daler Tallene i de følgende Aar til 953 og 748. Langt det største Antal søgte altsaa i de første Aar. Jeg tror, man roligt kan paastaa, at Folk ikke søger, fordi der i og for sig er noget at faa fat paa, men fordi de har vanskeligt ved at klare sig ude i Livet. Og undersøger man Tallene nærmere, viser det sig, at det største Antal af de søgende er Kvinder, hvis Arbejdsevne er ebbet ud, Kvinder, som maaske har siddet nogle Aar Enke og været nødt til at faa Børneflokken fra Haanden. Nu er de blevet 60 Aar, og de nødsages til at søge. Oversigten viser, at ca. Halvdelen af de nytilkomne Kvinder var under 65 Aar, medens det for Mændenes Vedkommende kun drejer sig om en Trediedel.

Lovforslagets § 2 drejer sig om selve Taksterne og ændrer den nugældende Lovs § 5 paa forskellige Maade. Skala 1, der i den nu værende Lov omfatter København, Frederiksberg og Gentofte, udvides ved det foreliggende Lovforslag til ogsaa at omfatte Taarnby, Gladsaxe og Lyngby-Taarbæk Kommuner samt de tre store Byer Aarhus, Odense og Aalborg. Denne Ændring gør med andre Ord i Aldersrentelovens Forstand Storkøbenhavn til en By. Man stiller de omliggende Kommuner, som er tæt knyttet til København i saa mange Henseender, under de samme Vilkaar, som gælder for Københavns Kommune. Jeg tror, at Tingets ærede Medlemmer vil forstaa det hensigtsmæssige deri. Leveomkostningerne ude i disse Kommuner er de samme som i København. Skal man til Købmanden eller til Grønhandleren, eller skal man betale